

fore ut valesceret Oriens, profectique Judæarum potirentur.

Josephus Judæus & Sacerdos, in religione gentis suæ instructissimus, tradit, nihil sollicitasse magis Judæorum in defectionem animos, quam quod vaticiniis quibusdam præpostero sensu acceptis, de Judæa oriturus Princeps totius orbis dominatione pollens spondebatur (b). Plures Judæorum Sapientes hæc pro se oracula interpretati, in expectationem temporalis cujusdam Principis erigebantur, qui detracto genti suæ dominationis Romane jugo, Regnum per universum latè orbem propagaret. Hæc vulgò apud Judæos recepta persuasio; qua in re falli illos ita concedimus, ut neque Josephus meliora auguraretur, oraculorum fidem in Vespasiano, cum ad

b De Bell. l. 7. c. 12.

Imperium in Oriente salutatus esset, impletam arbitratus. Magi Jerosolymam post natum Christum venientes, non aspectu tantum novi sideris, sed multo etiam magis sparsâ novi Regis in Oriente prodituri famâ acciti sunt [c]. Nec Romæ ignotum, quod in toto ferme Orbe divulgatum erat; namque Virgilius Eclog. 4. init. de natalitiis filii Pollionis usurpat carmina illa Sybillæ, aureum sæculum atque divinum quemdam infantem magnificis quibusdam carminibus celebrantia:

c Matth. 2. 1. 2.

Ultima Cumai venit jam carminis atas. Magnas ab integro sæclorum nascitur ordo. Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia Regna.

Jam nova progenies Cælo demittitur alto.

DISSERTATIO DE METAMORPHOSI NABUCHODONOSORIS.

POST prorogatos per universum latè Orientem Regni sui fines Nabuchodonosor Rex Chaldææ, factu tumens & ambitione Babylonem regressus est; pacisque ac victoriarum fructibus colligendis intentus, ornandæ amplissimæ Urbi curas omnes suas verterat. Accidit inter hæc, ut per quietem proceræ cujusdam arboris dejectæ, contractæ atque concisæ speciem exhibitam cernebat; ejus arboris soli truncus & radix servati sunt; sed arbor everfa, vinculisque five annulis ferreis & areis conficta. Arcanum illud ænigma Danieli Regi pandens, arboris specie Regem ipsum ejusque Imperium designari ait; sciret autem, Deum factu ejus stomachatum, ad agendam serino ritu, longè à commercio hominum, in agro vitam ipsum damnasse (a). Ibi verò rore Cæli perfusus, atque aeris injuriis expositus, herbam carpere in bruti morem cogere, donec ad mentem revocatus nosceret, mortalibus Regibus immortalem aliquem & altissimum dominari. Aliquanto post, Rex ille dum secum gloriabundus agitaret, quæ & quanta Babylonem fecisset, subitâ auditâ voce eisdem sibi minas intentari sensit. Nec mora, statim in bovem transformatus, ex aula cœtuque hominum pulsus, ad belluarum ordinem redactus est.

a Dan. 4. 22.

b Apud Hieron. in Dan. 4. pag. 1087. nov. Edit.

apud Prophetam de historia illa leguntur, arbitratus est. Qui enim, inquit, fieri potuisset ut homo bovem indueret? Hæc Poetis quidem socios Ulyssis, & Diomedis in aves luposque transformatos narrantibus ridemus. Tulisset ne verò Princeps delicatissimus atque mollioris vitæ deliciis assuetus, nudum integro septennio injurias aeris tolerare, solis herbis agrestibusque fructibus depasci? Quomodo tam longo temporis spatio derelictus, belluarum immanitatem superasset? Eo verò absente, quis Chaldæorum Imperium moderatus est? Fac autem abfuerit; quomodo à suis olim abjectus postea receptus, solio denuò impositus est? Tandem insignem adeò & memorabilem historiam silentio ne pressissent Historici prophani, cum minoris momenti plura de eodem Principe literis consignata posteritati tradiderint? Ita disserit Origenes.

Sed neque de tanti Viri nomine, neque de ejus validis in specie argumentis nobis ceterisque hucusque omnibus impositum est. Nemo enim huc usque hujus historiam veritati refragari ausus fuit, quamquam non sine opinionum dissidio; quod vix aliter crederetur de argumento adeò difficili & extraordinario. His tamen non rei ipsius veritas, sed rei præstitæ ratio negocium facit.

Sex in hoc argumentum variæ sententiæ distinguendæ sunt: 1. Origenes, de qua supra. 2. Bodini (c), autumantis Nabuchodonosorem in verum taurum transisse, ut formâ & mente pariter hominis depositâ, taurina omnia induerit; uno verbo ita corpore & anima in brutum transisse, quomodo Alberto Pericof accidisse perhibetur (d). Cum enim vir ille æquè lo-

c Bodin. Demonolog. l. 2. c. 6. Vide Jo. Geor. Bucherm Dissert. singular. de Metamor. Nabuchodon. d Cluver. Appendic. ad Epi- tom. hist. l. 10. cu-

cuples & avarus, unius noctis jacturâ gregem suum universum, plurimum annorum sudore, iniquitate, & scelere collectum amisisset, moleste adeò & acerbè rem tulit, ut mœrore freneticus, in Cœlum globum tormentarium explodere ausus fuerit, simul indigna plurima jactans. Nec mora; sanguineis quibusdam guttis sudare aer visus; homo autem impius in canem nigerimum transformatus, morticina gregis sui voraci dente laceranda canino more suscepit. Hanc historiam Cluverius non ex fide testium utcumque, sed oculatorum refert.

e Vide Maldonat. hic, Tertull. de Penit. c. 12. & 13.

Alios autem juvat (e), metamorphosim illam ad extimam tantum corporis formam, non verò ad animam retulisse; quod etiam in Apulejo, vi carminum Magicorum in asinum, corporis tantum speciem translato, retentâ tamen hominis mente & spiritu, ipse de se Apulejus de asino aureo testatur. Ita etiam accidisse narrat S. Augustinus de Civit. l. 8. cap. 18. Viris quibusdam Italis, qui post degustatum magicâ quadam arte paratum caseum, equi speciem subito induisse ipsi se sentiebant dolebantque; coacti enim erant in eum habitum Magis certo quodam tempore servire; quo evoluto, jure postliminii propriam formam recipiebant. Sed vir sanctus doctusque non nisi præstigio rem totam deputavit, quemadmodum infra demonstrabimus. Herodotus (f) ex relatione Scytharum & Grecorum in Scythia commorantium narrat, Neutos ejus regionis populos, solitos quotannis in lupos transmutari, certâ quadam temporum periodo; qua elapsâ iterum homines.

f Herod. l. 4. c. 105.

Familia id in Livonia Gaspar Peuceorus testatur. Plinius, quem credulitatis non resti viri docti accusant, ipse vicissim eodem nomine, sicut & mendacii. Græcos accusat l. 8. c. 22. venditant enim illi, familiam esse hominum in Arcadia, cujus singuli lupum hæc ratione induunt; nimirum, qui ad oram lacus cujusdam adductus, vestibus suis in arbore suspensus natatu aquam trajicit, atque in desertum succedens lupum ibi novennium agit. Si toto eo temporis spatio nunquam contingat, ut homini inferat injuriam, tunc ad lacum se reducit, & natatu aquâ trajectâ depositas vestes humanamque formam resumit, totidem annis, senior factus, quoties lupus fuerat. Ferunt Demarchum sive Demænetum quemdam post degustata exta pueri in sacrificio Jovis Lycei, sive Lupi ab Arcadibus mactati, in lupum statim transformatum, post decennium tandem hominis speciem recepisse. Refert Bartholinus de morbis Biblicis cap. 13. Constantinum Manassem in ea fuisse sententia, ut crederet Nabuchodonosorem de humana forma in porci figuram commutatam.

g Rabb. quidam apud Holsten.

Rabbinis nonnullis visum est (g), promptâ metempsychosi animam Nabuchodonosoris in aliud corpus traducere; locumque ejus discessu factum, ut bovis anima substitueretur, ex qua bovini mores indolefque; quantum tamen hominis figura, que

semper manebat, pateretur. Post evolutionem septennium, anima suam repetens contubernium, bruti animam migrare coegit. Hæc sanè opinio Pythagoricis metempsychosis assertoribus, adeòque & Judæis, olim & nunc etiam idem systema secutus, arrideret.

Alii verò turbatum mentis statum in Nabuchodonosore autumarunt (h), sicut & fascinatione quâdam præstictos oculos intuentium; illi ut brutum se reputaret, his verò ut brutum videre sibi viderentur. Omnia igitur juxta eos Authores integra erant, nihilque immutatum, nisi solæ opinionones. Legimus in vita S. Macarii, deductam ad virum sanctum puellam, quam in jumentum transformata parentes, & quicumque itineris socii se dederant, rebantur; cum interim nihil tale puellæ accidisset. Vir Sanctus re intellectâ omnimodâ ab eorum luminibus fascinatione dolum prodidit. S. Augustinus nunquam sibi in animum potest inducere, tantum valuisse Dæmones, ut homines in bruta transformarent; id enim supra eorum vires arbitratur (i); illud verò, quod de Magis Italia supra ex illo retulimus, præstigium esse merum turbatæ hominum phantasiæ arbitratur; mali enim Spiritus ludibrio equos & asinos insuetis se sarcinis oneratos credebant, cum nihil reapse in dorso gestarent.

Opinionem suam singulari quadam historia probat, quam præterisse peniteret. Pater Præstantii cujusdam vim Magicorum illorum carminum in se ipso senserat; ita enim insueto somno correptus fuit, ut spatio quidem plurium dierum ne expergisci quidquam poterit. Evigilans tandem narravit, quo tempore somno teneretur, in jumentum translatus, sarcinam panis ad milites certæ turmæ unâ cum certis designatis equis vexisse. Vera dixisse deprehensus, somniasse se tamen in omnibus arbitrabatur [k]. Quare sive Dæmonibus oculis virum in lecto intuentium fascinaverat, sive id præstigii iis accidit, qui vidisse se equum rebantur; eodemque Dæmonis ludibrio vir ille iter fecisse sibi videbatur, cum interim quietus maneret.

Denique recepta communi suffragio & maximè probata sententia tenet (l), Nabuchodonosorem Dei vindicis manu percussam in phrenesim incidisse; in eam nempe morbi speciem, quam lycantropiam appellant; cujus vi turbata phantasia, atque morbo ardore effervescentes, bovis, lupi, felis, & canis non speciem quidem, sed mores indolemque reipsa sibi adsciscit. Ita Rex semel bovem se esse persuasus, cœpit curvato dorso manibus pedibusque reptare, herbas carpere, veluti cornu petare, in agro pererrare, cœtus hominum fugere, comam unguisque ferino more negligere. Ad novum prodigium stupentes Babylonii, furentem alligaverunt, juxta ac Daniel insinuat (m): Alligetur vinculo arce & ferreo; nihilque cum illo mitius, quam cum furentem & mania laborante egerunt. Sed elapsus tandem, in agrum communem cum belluis vitam agurus convolvit.

h Medina l. 2. de R. c. 7. Deum fac. c. 7. Vier. de præst. sig. Damon. l. 1. cap. 24. i August. lib. 8. de Civit. c. 18. Nec corpus quidem ullâ ratione crediderim Dæmonum arte vel potestate in membra, vel lineamenta bestialia veraciter posse converti. k August. ibid. Quod ita ut narravit factum fuisse compertum est. Qua tamen ei sua somnia videbantur. l Hieron. Theodoret. Maldon. Perer. Cornel. Sancti. hic Franc. Vales. de Sacra Philol. c. 80. Mercurial. l. 6. Var. Lect. c. 20. D. Th. de regim. Princ. l. 2. c. ult. Ruper. de Trinit. lib. 6. de Vist. Verb. c. 29. Del Rio l. 2. Disq. Magic. c. 18. Barthol. de Morb. Bibl. Vives, Leonard. Coquius ad August. l. 18. de Civit. alii. m Dan. 4. 12. Hieron. in Dan. 4. p. 1089. Cum perspicuum sit omnes furiosos, ne se præcipitent, & alios ferro invadant, canis ligari.